

Arrest

nr. 128 031 van 8 augustus 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 april 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2012 diende verzoeker, te Tunis, een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C).

Op 8 januari 2013 werd de afgifte van het visum aan verzoeker geweigerd.

Verzoeker verkreeg een Maltees visum voor kort verblijf geldig van 7 augustus 2013 tot en met 20 september 2013.

Op 23 augustus 2013 legde verzoeker een aankomstverklaring af te Gent, (bijlage 3). Hij werd toegelaten tot verblijf tot 20 september 2013.

Op 6 september 2013 legde verzoeker een verklaring af van wettelijke samenwoning met de heer VdP. S, van Belgische nationaliteit.

Hij diende diezelfde dag een eerste aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner (bijlage 19ter).

Op 6 september 2013 werd aan verzoeker gevraagd om binnen de drie maanden bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van zijn partner voor te leggen.

Verzoekers partner legde hierop de volgende documenten voor:

- een brief van de Hulpkas voor Werkloosheidsuitkeringen van 3 april 2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 12 november 2012 recht heeft op een uitkering als volledige werkloze en vanaf 12 januari 2014 een dagbedrag ontvangt van € 18.99;
- een inschrijvingsbewijs van de VDAB van 13 november 2012;
- een bewijs van behoorlijke huisvesting van 25 november 2013 waarin de Belgische partner stelt dat verzoeker sinds 23 augustus 2013 bij hem inwoont;
- een aanslagbiljet inzake roerende voorheffing van 13 juni 2013 waaruit blijkt dat hij eigenaar is van twee eigendommen;
- een attest van de Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsuitkering (hierna verkort HZI) van 2 oktober 2013 waaruit blijkt dat verzoeker recht heeft op terugbetaling van geneeskundige zorgen vanaf 6 september 2013;
- Twee getuigschriften van de HZI van 3 december 2013 waaruit blijkt dat zowel de Belgische partner als verzoeker zelf volledig in regel zijn tegenover de Z.I.V. respectievelijk van 5 november 2012 en van 6 september 2013;
- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat hij maandelijks € 1000 gestort krijgt vanwege een derde met de mededeling 'doorstorten huur boswegel';
- eigendomsakte van een onroerend goed, toebehorend aan de heer E. VdP;
- talrijke foto's met datum van verzoeker en zijn partner, waarbij de vroegste datum van juli 2011 kan worden opgemerkt;
- talrijke getuigenissen van vrienden, waarbij de vroegste datum van november 2011 kan worden opgemerkt;
- huurcontract van de Belgische partner van verzoeker voor appartement in Tunesië;
- verscheidene bewijzen dat de Belgische partner regelmatig naar Tunesië is gevlogen;
- bevestiging eigenaar van appartement van samenwoont van verzoeker en diens Belgische partner in Sousse in 2012;
- inschrijving van verzoeker voor inburgeringscontract, certificaat opleiding Nederlands;
- ...

Op 4 maart 2013 weigerde het bestuur het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit betreft thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.09.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- brief HVW dd. 03.04.2013 waaruit blijkt dat hij sedert 12.11.2012 recht heeft op een uitkering als volledig werkloze en vanaf 12.01.2014 een dagbedrag ontvangt van €18,99
- inschrijvingsbewijs VDAB dd. 13.11.2012: een loutere inschrijving als werkzoekende kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar werk
- verklaring op eer: aangezien een verklaring op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen
- aanslagbiljet inzake roerende voorheffing dd. 13.06.2013 waaruit blijkt dat hij eigenaar is van twee eigendommen; rekeninguittreksels waaruit blijkt dat hij maandelijks €1000 gestort krijgt vanwege een derde met de mededeling 'doorstorten huur boswegel'. Echter, deze inkomsten worden niet beschouwd als zijnde afdoende stabiel.

Gezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk, kan de voorgelegde werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Op 24 april 2014 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner (bijlage 19ter).

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Hij wijst erop dat verzoeker een nieuwe aanvraag ingediend heeft voor een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner waarbij hij een overzicht heeft gegeven van de plaatsen waar hij aan het solliciteren is, teneinde aan te tonen dat hij actief op zoek is naar werk. Verweerder wijst erop dat het niet aantonen van deze actieve zoektocht een motief was in de bestreden beslissing. Hieruit zou volgens verweerder kunnen afgeleid worden dat verzoeker op de hoogte zou zijn dat hij tekort zou gekomen zijn aan diens bewijslast inzake artikel 40ter van de vreemdelingenwet en dat hij bijgevolg geen belang meer zou hebben bij onderhavig beroep.

De Raad merkt op dat het enkel indienen van een nieuwe aanvraag voor een verblijfkaart waarin dit keer wel elementen worden voorgelegd die verzoekers actieve zoektocht naar werk moeten aantonen, geenszins inhoudt dat verzoeker bij onderhavig beroep zijn belang zou verliezen. Ook al maakt het argument van verweerder inzake de stabiele en afdoende bestaansmiddelen een van de determinerende elementen van de bestreden beslissing uit, en heeft het aantonen van een actieve zoektocht naar werk belang voor het in overweging nemen van de werkloosheidsuitkering, toch stelt de Raad evenwel vast dat verzoeker naast diens werkloosheidsuitkeringen nog overige inkomsten en bestaansmiddelen had voorgelegd teneinde diens afdoende bestaansmiddelen aan te tonen en ook daaromtrent middelen in diens verzoekschrift heeft ontwikkeld.

Zonder hierover om de *infra* uiteengezette redenen uitspraak te doen, kan de Raad geenszins aanvaarden dat verzoeker zijn belang bij huidig verzoekschrift zou hebben verloren om de door verweerder uiteengezette redenen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging. Verzoeker voert eveneens een manifeste beoordelingsfout aan.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“1.

Dat volgens verweerder verzoeker geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” te beschikken.

Volgens verweerder beschikt verzoekers referentiepersoon over onvoldoende inkomsten overeenkomstig art. 40 ter Vw.. Volgens verweerder kunnen de maandelijkse inkomsten welke de Belgische referentiepersoon verkrijgt ingevolge verhuring onroerende eigendom niet beschouwd worden als “afdoende stabiel”.

2.

Dat verzoeker verweerder heeft medegedeeld (en tevens aangetoond d.m.v. bewijsstukken) dat zijn levenspartner, naast de inkomsten ingevolge werkloosheidsuitkering, tevens eigenaar is van twee woningen waardoor hij in de praktijk een maandelijkse huur ontvangt van 1.000 euro per maand.

Verzoeker heeft ter staving het aanslagbiljet onroerende voorheffing dd. 13.06.2013 en rekeninguittreksels, waaruit blijkt dat onafgebroken vanaf januari 2013 maandelijks 1.000,00 euro huur wordt gestort op de rekening van zijn Belgische levenspartner, neergelegd.

Dat, gelet op het feit dat verzoekers levenspartner maandelijks 1.000,00 euro huur ontvangt en hiervan bewijzen heeft neergelegd, verweerder geenszins in de bestreden beslissing kan stellen dat deze niet voldoende stabiel zijn.

Dat verweerder geenszins kon stellen dat een maandelijkse huuropbrengst (van eigen onroerend goed) niet als afdoende stabiel kan worden beschouwd.

Dat er sprake is van schending van het artikel 40ter Vw., van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

3.

Dat evenwel krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.

3

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hem aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, Vw., van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.”

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als partner van een Belgische onderdaan.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 [...]

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) [ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;](4)

3°[...];

4° [...]
5° [...]
§3: [...]
§4 [...]"

De beslissing tot weigering van verblijf berust *in se* op twee determinerende motieven die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Enerzijds wordt (a) niet aangenomen dat de verklaring van een afdoende bewijs is van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen, anderzijds wordt (b) vastgesteld dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen. Slechts indien gegronde kritiek wordt geuit tegen beide motieven kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

Verzoeker laat het argument van verweerder ongemoeid waarin hij stelt "*verklaring op een: aangezien een verklaring op een niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*". Verzoeker brengt hier niets tegen in en concentreert zich volledig op de betwisting rond het bewijs van de stabiele en toereikende inkomsten. Ook de ontwikkelde schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de behoefteanalyse en de hoorplicht, worden beiden belicht vanuit het bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Dit impliceert dat zelfs indien de kritiek van verzoeker gegrond zou zijn op motief b) met name de beoordeling van de bestaansmiddelen door verweerder, deze niet moet worden onderzocht, daar verzoeker er niet in slaagt motief (a) met betrekking tot het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen aan het wankelen te brengen.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

*“ Dat verzoeker samen met zijn levenspartner, de heer V. D. P. S., een hecht gezin vormt.
Dat verzoeker, gescheiden van zijn levenspartner, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Tunesië.
Dat, als gevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn levenspartner, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.
Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel 1.
Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.
Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.
In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.
Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”*

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Daar tegenover staat dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Het is aan de Verdragsluitende staten om een billijke afweging te maken tussen de belangen van het betrokken individu en de belangen van de samenleving, waarbij de Verdragsluitende staten een zekere beoordelingsmarge genieten. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

In casu stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verweerder op de hoogte was van de vermeende Belgische partner in het Rijk, maar in de bestreden beslissing betwist dat het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen afdoende is bewezen.

Ten overvloede kan er bijkomend nog worden opgemerkt dat er *in casu* sprake is van een eerste toelating tot verblijf, en er bijgevolg geen sprake kan zijn van inmenging in het gezinsleven. Indien een gezinsleven alsnog zou worden aanvaard, *quod non in casu*, dan zou zich de vraag stellen naar het feit of er positieve verplichtingen in hoofde van de staat kunnen worden in aanmerking genomen, zoals voortvloeiend uit de fair balance toets.

Zoals verweerder in de nota opmerkt, is evenwel niet aangetoond waarom het onmogelijk zou zijn het gezinsleven in het land van herkomst van verzoeker verder te zetten. Hinderpalen hieromtrent worden niet uiteengezet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna verkort de gezinsherenigingsrichtlijn), van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie. Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers wettelijke samenwoning in België,....

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

Verzoeker voert in zijn derde middel de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. Uit artikel 3, 3° van de door verzoeker aangevoerde gezinsherenigingsrichtlijn blijkt echter dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Deze richtlijn is enkel van toepassing op aanvragen om gezinshereniging tussen derdelanders. De richtlijn is niet van toepassing op aanvragen om gezinshereniging tussen derdelanders en EU-burgers of op aanvragen om gezinshereniging tussen derdelanders en Belgische onderdanen. *In casu* is er sprake van een aanvraag om gezinshereniging tussen een derdelander, d.i. verzoeker, en zijn Belgische partner. Verzoeker kan zich dan ook niet op nuttige wijze op deze richtlijn beroepen, nu zijn aanvraag om gezinshereniging niet onder de werkingssfeer van de gezinsherenigingsrichtlijn valt.

Waar verzoeker uit dit artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn *in casu* een hoorplicht afleidt omtrent de gezinssituatie, de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, kan de Raad omwille van het *supra* gestelde niet volgen.

Waar verzoeker ook nog een schending aanvoert van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en eveneens meent dat zijn rechten van verdediging door verweerder ernstig werden geschonden en verweerder eveneens een manifeste beoordelingsfout zou gemaakt hebben, laat zij na enigszins toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing elk van deze aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

De rechten van verdediging zijn van toepassing op jurisdictionele procedures en, in administratiefrechtelijke zaken, op tuchtprocedures. De rechten van verdediging zijn evenwel niet van toepassing een zuiver administratieve beslissingsprocedure waarbij wordt beslist over een aanvraag om een verblijfskaart (RvS 28 januari 2011, NTB, nr. 6482).

Evenmin wordt concreet toegelicht waarin de manifeste beoordelingsfout bestaat. Minstens worden al deze aangevoerde schendingen of manifeste beoordelingsfout in verband gebracht met de aangevoerde schending van artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn. Daar de schending van deze laatste bepaling van de richtlijn niet op dienstige wijze kan aangevoerd worden, kunnen evenmin alle andere daarop gebaseerde schendingen op dienstige wijze worden aangevoerd.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht augustus tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU